

ПРИМЉЕНО: 15 .04. 2024

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Београд
15. април 2024. године

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
01	011-1019	19	24

ПРЕДСЕДНИЦИ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

АНИ БРНАБИЋ

На основу Члана 190. Пословника Народне скупштине Републике Србије подносим:

ПРЕДЛОГ РЕЗОЛУЦИЈЕ О ЗЛОЧИНИМА У И ОКО СРЕБРЕНИЦЕ ОД 1992. ДО 1995. ГОДИНЕ

са предлогом да се уведе у скупштинску процедуру.

У жељи за трајним миром и помирењем народа и људи у региону, а посебно на територији БиХ, Народна скупштина Републике Србије доноси ову Резолуцију.

- Народна скупштина Републике Србије осуђује све злочине у и око Сребренице у периоду 1992- 1995.године.
- Народна скупштина Републике Србије осуђује негирање почињених злочина.
- Народна скупштина Републике Србије осуђује селективно привођење правди починиоца ратних злочина, од стране међународних и националних судова и њихову пристрасност у корист било које стране у ратним сукобима на територији бивше СФРЈ, БиХ, а тиме у и око Сребренице.
- Народна скупштина Републике Србије осуђује свако манипулисање бројем жртава ратних злочина, увећањем и умањењем броја жртава, од било које стране, а што не доприноси помирењу међу народима у БиХ.
- Народна скупштина Републике Србије осуђује сваку пропагандну активност која, коришћењем злочина у политичко-пропагандне сврхе, има за циљ коришћење жртава ради остваривање политичких циљева у БиХ и региону.
- Народна скупштина одређује 11. и 12. јул као дане на сећање за све жртве ратних злочина на простору бивше Југославије!

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ:

1. Уставни основ за доношење Резолуције:

Уставни основ садржан је у члану 99. Устава Републике Србије који прописује да Народна скупштина доноси законе и друге опште акте!

2. Разлози за доношење Резолуције:

У времену када међународни и други фактори покушавају, да свако из свог угла и свог интереса, оцене карактер догађаја и злочина почињених на територији БиХ, посебно у Сребреници, а занемарујући злочине почињене око Сребренице, неопходно је да и Народна скупштина искаже свој став по питању почињених ратних злочина у и око Сребренице од 1992. до 1995. године.

Постоје озбиљне индиције политичког манипулисања, почев од карактера злочина, отворених покушаја умањења и увећања броја жртава, у зависности од њихове националне и верске припадности, пристрасности приликом процесуирања оних који су злочине починили, до отвореног сврставања, појединих страних, регионалних и домаћих политичких чинилаца, на једну страну, а што не доприноси трајном миру и обнови поверења међу народима на изузетно осетљивом подручју.

Злочин је злочин, а сваки човек без обзира на националну и верску припадност, који је страдао као последица ратног злочина, заслужује подједнаку пажњу нас који једини можемо да станемо у њихову одбрану и затражимо једнакост жртве пред судовима и јавности, спречимо било какве манипулације жртвом, њеном националном, верском и другом припадношћу. Не би смеле да постоје жртве ратних злочина које су мање или више вредне од других!

Злочинац је злочинац. Они који су злочин извршили морају бити једнако окарактерисани и једнако процесуирани, на исти начин, без обзира на своју и жртвину националну и верску припадност и ратну страну којој су припадали за време рата.

Такође, миру и стабилности у региону и обнови поверења међу народима не доприноси политичка пропаганда зарад политичких циљева, а чији смо сведоци ових дана и претходних година. Пристрасан и једностран приступ може само да продуби поделе и разлике и обнови етничке тензије и нетрпељивост.

Постоји Божија заповест не убиј, а и изрека, ко не поштује туђи живот не заслужује ни свој и то би требало да на одређен начин обавезе да будемо хумани према сваком људском бићу без обзира на његову расу, националност и политичка опредељења. Постоји и Божија заповест „Не сведочи лажно“ које сам се максимално придржавао ма колико истина била болна за било кога.

Догађаји у Сребреници деведесетих година и жртве злочина на обе стране заслужују да се о свему што се десило тих несретних година каже истина.

Истина у неколико реченица би гласила да су током рата учињени злочини на обе стране које су страдале и чиниле злочине. Неспорно је да су муслиманске снаге чинећи злочине над Србима у Сребреници, у селима и засеоцима око Сребренице, из заштићене зоне, свесно провоцирале српске снаге на дејства према заштићеној енклави како би произвеле реакцију међународних снага према Србима и Републици Српској. О таквом плану Алије Изетбеговића сведочио је и Хакија Мехољић политичар, командир политичке станице и члан ратног председништва Општине Сребреница за време рата у Босни и Херцеговини. План Алије Изетбеговића, који је како је рекао, договорио са америчким председником Клинтонем о геноциду над 5000 Муслимана није остварен за време рата, али се после Дејтона покушало доказивати да га је било.

У очигледним политичким покушајима да се злочини једне стране прогласе геноцидом сарајевске власти су разним фалсификатима покушали да увећају број жртава из јула 1995. године.

Судећи према документима, већ 1996. године почела је институцијална ревизија, у служби је тада била Федерална комисија, касније Бошњачки огранак института за нестала лица, потом Међународна комисија за нестале особе, па чак поједини судови, нижег ранга. Сви они издавали су потврде и преправљали податке о месту, начину и времену смрти, Муслимана (Бошњака) из наводно демилитизоване Сребреничке регије.

У Меморијалном центру у Поточарима сахрањени су Муслимани и Бошњаци који су погинули у нападима на српска села на територији Сребренице и Братунца. Посмртни остаци војника Армије БиХ погинулих 1992. и 1993. године покопани су у Меморијалном центру Поточари, који је спомен-обележје и мезарје за жртве из јула 1995. године.

Из књиге Насера Орића „Сребреница“ наводи се да су губици у 28. дивизији били 1333 војника а од тога 35,4% погинуло је у чисто српским селима, а 8,9% у мешовитим срединама. Готово свих 1333 погинулих војника сахрањени су у Меморијалном центру као жртве "геноцида" из јула 1995. године, а о чему постоје докази.

Суљо (Демир) Суљагић, који је погинуо 24. децембра 1992. године у Вољавици код Братунца, 11. јула 2005. године је сахрањен и тако се налази у Меморијалном центру Поточари. Његов син Емир Суљагић директор Меморијалног центра у Сребреници више не крије да је отац погинулог 1992. године сахрањивао међу жртве из 1995. године.

Абдулах Муратовић, време смрти наводно јул 1995, место Поточари. Међутим, син Мухамдија је пријавио нестанак отаца Абдулаха још 1993. године, који је, како је навео, нестао у Братунцу.

Севлудин Савкић, према ранијим документима погинуо је у јулу по мишљењу Међународног црвеног крста и Федералне комисије 1992. године, Суд у Лукавцу и ИЦМП одлучили су да измене време смрти и да то буде у јулу 1995.

Бехида Халиловић, наводно је жртва јулског сребреничког злочина, а Бехида је још далеке 1997. године безуспешно покушавала да избрише своје име са списка страдалих из Меморијалног комплекса.

Салмон Лалић убијен је наводно у јулу 1995. тако пише на папиру, на другом издатом документу 2014. године од стране ИДЕЕ, власник је валидних личних докумената, живи у Сребреници.

Хакија Селимовић рођен је 1938. у месту Герови код Власенице, по првобитним подацима нестало је 7. јула 1993. године, са редигованим подацима Селимовић је страдао 11. јула 1995. године у Сребреници, а сахрањен је у Меморијалном центру Поточари.

Садик Лолић, сахрањен је 1996. године у Пећи код Сребренице, сведоци су казивали да је страдао 3. јула 1992. године, ти су подаци у архивама бивше Федералне комисије за нестале и Међународног црвеног крста али и ови подаци су опет били променљива категорија па је и Садик нестало 11. јула 1995. године и његово име је уклесано у Меморијалном комплексу Поточари.

Адема Адемовића из Горње Вршине, Федерална комисија је евидентирала под шифром 39, датум нестанка 15. новембар 1992. а нестанак су пријавили још током рата родитељи Зулфо и Сакуна. И Адем је нашао смирај у Поточарима. Претходно је Рифат Кешетовић наводно је извршио обдукцију и издао умрлицу са измењеним датумом смрти и уписао 12. јул 1995.

Шездесетогодишњи Суљо Смајић нестало је у јулу 1995. пишу и Федерална и Међународна комисија за нестале, а ћерка, син и сестричина тврде да је Суљо преминуо по доласку у Тузлу.

Шестогодишња Мелиха Шефка Ефендић, према доступном, изводу из матичне књиге, година смрти 1993. место Поточари и опет манипулативни акт Федералне комисије за нестале, шестогодишња Мелиха била је у групи од неколико заробљених жена и деце и страдала је 14. јула 1995.

Новорођенче Хави Хајрудина Мухића, како сваког јула одјекује сребренички ехо, најмлађа је жртва геноцида, годинама касније добила је надгобни споменик и име Фатима, но њена мајка је раније сведочила како је девојчица услед порођајних компликација мртворођена.

Мухамед Авдић, матичар у Сребреници за исти дан 1. октобар 2013. године, издао је две умрлице на име Шахин Латифовић, према једној верзији, датум смрти је 16. мај 1992. године а по новој умрлици страдао је 16. јула 1995.

Рагиб (Мујо) Алић рођен 1962. године у власеничком селу Маћеси, где је и погинуо 1993. године, а у Меморијалном центру сахрањен 11. јула 2005.

Селман Алић сахрањен је у Поточарима као жртва из јула 1995. Погинуо је 11. јула, а за место смрти узет је пут Сребреница-Тузла. Тако пише у умрлици. Осим што је Селман жив и то је потврдио суд у Градачцу 2011. године, након што се Алић појавио лично са два сведока.

Покопани Орићеви војници погинули у нападима на српска села Рецо Турковић из Врсиња, који је погинуо у нападу на Кравицу 7. јануара 1993. године.

Јусо Сиручић из Вољавице код Братунца, који је погинуо 16. јануара 1993. године у нападу на Склане, Елвир Алић из Брезовице, који је погинуо у нападу на Лозничку Ријеку код Братунца у којем је убијено 109 мештана српске националности.

Срцепарајућа исповест Фадиле Мујић из Сребренице, како су на Божић 1993. „злопатила“ у Кравици је најбољи доказ о агресији на српска села и злочинима које је Армија БиХ под командом Насера Орића починила над Србима. После њене изјаве дата је скраћена изјава патолога шта су оставили за собом.

Фадила каже: "Идемо ми жене и деца у колонама, улазимо у Кравицу (око 15 км од Поточара), улазимо пре испаленог метка, улазимо у једну кућу четници славе, крметина на столу, ко те пита што је крметина и што никад ниси јео, али јешћеш, све ћеш јести само да преживиш. Ту су колачи, они су пијани, славе Божић, не знају они ко сам ја, он мени наздравља – ајд живели!"

Извештај др. Зорана Станковића о масакру у Кравици:

„Пронађено 34 леша у селу Кравице, ту је био један део цивила и један део бораца. Најстарији је Ерић Његослав рођен 1911. из Кравица који је убијен и који је имао улазну рану у усној шупњини, а излазну у пределу потиљка, убијен пројектилом. Леш бр. 6 Веселиновић Лазар рођен је 1935. у Братунцу, одсечене главе, која није пронађена и коме је одрезана десна шака и Обашкић Љубица стара 75 година, старица из села Обашкића имала је прострелну повреду испод десне дојке...

Један од најгнуснијих злочина десио се у Маглишићима, побијено 8 мештана од тога 6 жена и једна убијена трудница. Према сведочењима очевидаца, комшија, Муслимани из Глогове и Пљечеве, 20. јула 1992. године у селу Маглишићи код Братунца починили су злочин, убијали су цивиле који су радили тај дан на њивама и запалили су цело село. Предмет се налази у тужилаштву БиХ, а рок за процесуирање је требао бити крајем 2015. године. А само након 5 дана од злочина у Маглишићима убијено је 7 мештана српске националности у суседном селу Храмча. У нападу у селу Храмча рањено је 22 становника, а село је спаљено и породице се питају зашто још нико није одговарао за овај злочин поред многобројних доказа. Убијени Поповић Благоје имао је 87 година, а Љиљана Илић била је трудна и имала је само 17. година.

16. фебруара 1993. године Војска Републике Српске ослободила је зворничку Каменицу у чијем ширем рејону је пронађен већи број масовних гробница са посмртним остацима српских цивила и војника које су зверски убили припадници муслиманске војске из Сребренице и околине.

У једној од тих гробница откривеној 13. јуна 1993. године на брду Ждријебац код Јошанице, пронађени су и ексхумирани посмртни остаци свирепо убијеног српског дечака Слободана Стојановића (1980 - 1992) који се у своје село враћао по свог пса.

Обдукцију посмртних остатака дванаестогодишњег дечака Слободана Стојановића, обавио је патолог са ВМА проф. Др Зоран Станковић и изјавио:

"Одмах смо у обдукционом налазу уочили карактеристично да у пределу костију лобање постоји улазна прострелна рана, нанета ватреним оружјем из близине, трбух је био отворен, распорен у облику крста. Неке детаље не могу да кажем из професионалних разлога, али ту количину насиља и суровости над његовим телом, ни три листа папира ни десетак фотографија не могу да опишу."

Савет безбедности Организације уједињених нација је 6. маја 1993. године, резолуцијом 824, места Сарајево, Тузла, Жепа, Горажде, Бихаћ и Сребреница, прогласио демилитаризованим зонама под заштитом УН. У резолуцији 836 је подвучена одлучност снабдевања хуманитарном помоћи и заштите тих зона чак и војном силом (између осталог и помоћу војника УНПРОФОР-а, делујући у самоодбрани).

Међутим, резолуција није испоштована и Сребреница није демилитаризована. Унутар заштићене зоне остало је 5.500 наоружаних припадника Армије БиХ, који су вршили сталне упаде на територију која је била под контролом Срба, тако су нападнута села и засеоци: Бљечева, Коњевић поље, Сандићи, Лозничка ријека (у два наврата), Загони (у два наврата), Биљача, Магашаћи, Храмча, Жежестица (у два наврата), Залужје, Факовићи, Бољевићи, Сикирић, Бјеловац, Брана Бачићи, Кравица, Шиљковићи, Осмаче, Међе, Опарци, Обади, Ратковићи, Магдовићи, Калудра, Брађевина, Брежани, Крњићи, Сасе, Залазје, Миланова воденица, Подравање, Склани, и Вишњица. Покољ у Бјеловцу десио се 14. децембра 1992. године.

Институт за истраживање српских страдања у XX веку, заједно са Савезом логораша Републике Српске је 2008. године објавио Књигу мртвих Срба Сребренице и Бирча 1992—1995, која садржи списак 3.287 српских жртава убијених на подручју Сребренице и околине од стране муслиманских снага. Како се највећи број жртава односи на период 1992. и 1993. године, на списку српских жртава се налази и напомена, у којој се каже да је списак подложен допунама и проширењима списка броја жртва.

Канадски генерал Луис Мекензи о злоупотреби Заштићене зоне и злочинима каже:

„Чак и када је Сребреница била проглашена заштићеном зоном, према сведочењу генерала Луиса Мекензија, муслиманске снаге су, под вођством Орића, излазиле из тог места, палили села и мучки убијали незаштићене цивиле.“

И после проглашења за Заштићену зону у Сребреници је стизало оружје и муниција помоћу кога су излазећи из Зоне припадници Армије БиХ чинили језиве злочине.

Из књиге Насера Орића види се податак да је у Сребреницу, демилитаризовану зону убачено око 10 000 комада разног оружја и више од милион метака.

Амерички обавештајац Џон Шиндлер, који је до 1996. био главни аналитичар америчке државне безбедности у Босни, испричао је да су испоруке оружја узрок оног што ће се касније десити у Сребреници.

"Сви су знали за испоруку оружја из ваздуха. То није била тајна. Једино се није знало чији се авиони користе, ко плаћа и шта тачно носе. Оружје из тајних испорука из ваздуха, које је завршило у Сребреници, директан је узрок операције Криваја из 1995, односно напад на Сребреницу", навео је Шиндлер.

Влада САД негирала је умешаност у кријумчарење оружја, али Есад Сипиловић, који је побегао из Југославије у Америку и учествовао у Клинтонској председничкој кампањи 1992. признао је да је кријумчарио оружје за муслимане у БиХ.

У телефонском интервјуу Есад Сипиловић каже:

"Лично сам учествовао у испоручивању оружја из Јемена у Босну. Могу да потврдим да су Американци зажмурили на једно око када смо достављали оружје у Босну", навео је.

О злочинима, који су чиниле муслиманске снаге над Србима на суђењу за ратни злочин почињен у селима око Сребренице и Братунца, сведок Тужилаштва БиХ **Ибран Мустафић** потврдио је да му је оптужени, Насер Орић, рекао да је „преклао заробљеника Слободана Илића“.

Бахато ми је испричао да је ликвидирао Илића. Рекао је да је њему допао у групи заробљеника, објаснио ми је начин како је то урадио. Ударио га је у око. Илић је имао браду и није пуштао крике, па је Орић рекао да је осетио страх и онда га преклао - казао је Мустафић.

Овај разговор са Орићем, како је навео, био је 27. маја 1993.

Ибран Мустафић је био ратни председник Извршног одбора СО Сребреница и један од оснивача СДА у тој општини.

Заштићени сведок Тужилаштва БиХ је својевремено на суђењу за ратне злочине Насеру Орићу изјавио, како је лично видео када је Орић убио или учествовао у убиству три заробљеника српске националности.

Орић је узео нож, који му је био за појасом и замахнуо у врат. Заробљеник је пао на колена, а он га је потом ударио у пределу груди и преврнуо унатраг - изјавио је сведок говорећи о једном од тих убистава. Сведок је током рата био припадник Армије БиХ, а Орић му је био командант.

Овај злочин почињен је у селу Залазје код Сребренице 1992.

Навео је и како је Орић из ватреног оружја пуцао у заробљенике које је идентификовао као Митра Савића и Милутина Милошевића. Казао је и како је у тим убиствима учествовао Сабадухин Мухић, бивши припадник Армије БиХ који је у процесу ослобођен заједно са Орићем.

После проналаска посмртних остатака ДНК анализа је показала да су на ђубришту крај Сребренице закопани посмртни остаци десеторице убијених Срба из Залазја.

Орићеве снаге су крајем 1992. извеле више напада на села око Сребренице и Братунца.

Једна од најстравичнијих судбина већ описане везана је уз име 11-огодишњег Слободана Стојановића. Он се вратио у село како би спасао свог пса, али су га ухватили. Касније је пронађен са шест избијених зуба и разрезаним трбухом у облику крста, док су му руке биле одсечене до лаката.

Приликом напада на српско село Кравица и околна села на Божић 7. јануара 1993. убијено је 75 Срба, а убиства су настављена и касније.

Орићеви војници нису имали милости ни према деци, хладнокрвно је убијен шестогодишњи дечак Александар Димитријевић из Скелана и његов рођени брат Радисав.

Самир Авдић, припадник Насерове јединице, сведочио је да су он и његови саборци под Орићевом командом убили 44 лица српске националности, попалили неколико стотина кућа, а сву стоку и живину из тих села отерали у Сребреницу.

Знам лично да су Орић и један по надимку Кезо из Глогове, тај је био заменик Ејуба Голића, сада живи у Тузли, тада заклали пет заробљених Срба. Од одсечених глава направили су два гола, а онда су једном одсеченом главом играли фудбал. Била је маса наших војника који су то видели - пише у свом сведочењу Авдић.

Према његовим речима, у нападу на село Вољавицу, Орићева јединица заробила је десетак девојака, старости до 25 година, које су прво целу ноћ силоване, а затим убијене.

Авдић је описао и напад хиљаду муслимана из Сребренице на Факовиће, када је убијено 19 српских цивила, те како се Орић поново ножем иживљавао над заробљеним Српкињама.

ИБРАН МУСТАФИЋ за време рата био је председник извршног одбора СО Сребренице и аутор је књиге „Планирани хаос“, рекао је „Мајке Сребренице су пантљичаре, а све приче о Сребреници су лажи и превара“, на процесу као сведок Тужилаштва БиХ против Насера Орића, а након што је истеран из суднице и пре почетка сведочења.

Мустафић је ово изјавио усред Сарајева пред већином присутних медија међу којима је био и новинар БН ТВ.

„Ја сам дошао на овај суд да браним част невине деце од ових пантљичара које су се овде окупиле, једноставно, од оних који су се представили као хероји Сребренице, а они су уствари хероји обмане Сребренице“, рекао је Мустафић.

Он је рекао да суд БиХ не дозвољава истину и да је очито да се ради о монтираном процесу.

„Дошао сам у Сарајево да отворим “Пандорину кутију” и да цела јавност зна да је Сребреница продата. Хаос је изрежиран у кухињи Међународне заједнице, а Алија Изетбеговић је био саучесник злочина заједно са мафијом из Сребренице на челу са Насером Орићем“, јасан је Мустафић.

Мустафић тврди да је жртвован један народ у циљу задобијања светске пажње, те је Сребреница пројекат Међународне заједнице.

Он је навео и да је најмање између 500 и 1.000 Бошњака из Сребренице убијено од стране својих сународника током пробоја ка Тузли, јула 1995. године, зато што су постојали спискови оних који „ни по коју цену не смеју живи да се докопају слободе“.

Хакија Мехољић политичар, командир политичке станице и члан ратног предсједништва општине Сребренице за време рата у Босни и Херцеговини каже да је позван на састанак са Изетбеговићем у Сарајеву ради разговора о мировном плану.

Међутим, по доласку делегације, одмах су их дочекала непријатна изненађења. Ми смо дошли хеликоптером на аеродром, а са аеродрома смо ушли у транспортер који нас је довезао до „Холидеј ина“. У просторији за састанке био је велики сто. За њим је седео председник Председништва БиХ Алија Изетбеговић. Рекао је, изворно, оно што им је рекао председник Изетбеговић: „Драги моји Сребреничани, како сте?“ „Добро је, како сте ви председниче?“ „Клинтон ми нуди да четници уђу у Сребреницу и изврше покољ 5.000 муслимана и тад ће бити војна интервенција НАТО снага на српске положаје у целој БиХ. Шта ви мислите о томе?“ Ја сам тад скочио и питао га: „Јеси ли ти луд?!“ Ко ће рећи – ти идеш на клање, ти не идеш, ти идеш, и тако то. Били смо фрапирани! Да ли је могуће да ће нас дати и жртвовати? Видели смо издају и од Алије и од међународне заједнице. Постоје

само добри и лоши људи. Алија је био лош човек – рекао је Мехољић норвешким новинарима.

Бивши командир полиције говорио је и о Изетбеговићевом предлогу да се замене Вогошћа и Сребреница, на шта је Хакија, заједно са делегацијом којој је присуствовао Алији рекао да их због тога није требало звати.

Шта је још Мехољић, неспоран сведок о догађајима у Сребреници, рекао, као Бошњак, љут сам на све који су у Меморијалном центру сахранили 75 особа, а које нису погинуле у јулу 1995. године. Сматрам да Бошњаци, који нису погинули при паду Сребренице, треба да буду сахрањени на другој локацији у непосредној близини и да имена људи за које је утврђено да су живи, треба избрисати из списка на спомен-обилежју.

Мехољић је у једној од изјава за медије рекао да су приликом пада Сребренице у јулу 1995. године постојали спискови непожељних Бошњака које је у повлачењу према Тузли требало ликвидирати.

„За списак и да се моје име налази на том списку сазнао сам од тадашњег потпредседника скупштине општине, а садашњег заменика начелника општине Сребреница Хамдије Фејзића, који ми је то рекао у колони која се повлачила према Тузли. Тада сам се са групом својих сабораца одвојио од колоне и кренули смо другим путем ка Тузли и тако преживели планирану ликвидацију од нашег руководства“

Шта кажу други о покушајима да се злочин једне стране прикаже геноцидом:

Генерал-мајор, Луис Макензи, који је био на челу миротворних УН јединица у Сарајеву између 1992. и 1993, критиковао је дефиницију догађаја као геноцид, рекавши да онај ко жели да изврши геноцид, не спашава жене јер су оне кључни елемент за одржање групе која се жели уништити.

Имран Хосеин, улема, писац и филозоф, истакао је своје неслагање са изједначавањем геноцида и злочина који се догодио у Сребреници, рекавши средином јула 2015. године следеће:

„Уколико већина народа осуђује убијање, како га можете назвати геноцидом? То је моје питање. Ако је геноцид, то мора да буде део државне политике. Да ли су држава Србија и босански Срби имали подршку целе заједнице, целе земље, свих људи за убијање Муслимана? Не верујем.“

За Радио-телевизију Српске почетком октобра 2015. дао је следећу изјаву:

Допустите да дефинишем геноцид: “Геноцид је масовно убијање људи, од стране других људи”... Српски народ и остали православни хришћани у овој регији нису сретни због

оног што се догодило. Они то осуђују... Већина православних хришћана овог региона не подржава злочин, зато се не може ни квалификовати као геноцид.

Јехуда Бауер, један од водећих светских стручњака за холокауст и геноцид, изјавио је следеће:

„Лично не бих био на страни оних који Сребреницу дефинишу као геноцид. Мислим да бих то дефинисао као масовно убиство, ратни злочин и злочин против човечности.“

Гидеон Грајф: „Нико не треба да ми објашњава шта је геноцид, доказали смо да га у Сребреници није било.“

У Бањалуци представљен је Извештај Независне међународне комисије за истраживање страдања свих народа у сребреничкој регији у периоду 1992–1995. године. Председник комисије, израелски историчар Гидеон Грајф, о налазима извештаја говорио је за Радио-телевизију Републике Српске.

Међународна независна комисија за истраживање страдања свих народа на подручју Сребренице од 1992. до 1995. године радила је две године. У јавност су изашли са више 1.200 страница извештаја.

"Ја сам Јеврејин и знам шта геноцид значи. Припадам старом народу над којим је извршен геноцид, највећи геноцид у историји човечанства. Мени нико не треба да објашњава шта је геноцид. Наведени догађаји нису геноцид ни на који начин и ми смо то доказали. Дакле, не то није наше мишљење, ми смо то доказали", наглашава Гидеон Грајф, председник међународне независне комисије за истраживање страдања у Сребреници.

Додаје да се није радило о геноциду и да се не може назвати геноцид, а ако неко користи тај термин, каже Грајф – треба га избрисати из историје.

"То је важно зато што су оптужбе о почињеном геноциду веома озбиљне, зато што одлука о чињењу геноцида представља тежак злочин, а у овом случају то дело не постоји. Наравно почињен је злочин, али тај злочин уопште се не може назвати геноцид и мислим да је то веома важно", истиче Грајф.

На извештају је, каже Гидеон Грајф, радило 10 стручњака из различитих области. Уверен је да су тачно приказали шта се дешавало у Сребреници.

"Други закључак се односи на број жртава. Тај број смо кориговали. Није било више од 3.714 жртава. У нашој комисији имали смо стручњаке за бројање и израчунавање броја жртава и установили су тај број. Тај број треба да буде записан у историји, ни мање ни више. Наравно, свака смрт је трагедија, ужасна, тога смо свесни али број жртава је такође битан", указује Грајф.

Намера Комисије је била да извештај буде објективан, научно утемељен, аутентичан и поуздан, каже Грајф и истиче да су се бавили и српским жртвама.

"Непријатељства и напади на многа српска села почели су још 1992. можда и раније нападани су српски цивили. Уместо да се српска страна оптужује за агресију треба оптужити другу страну. Дакле, нешто се десило у међувремену, агресор је постао жртва, а жртва агресор. Ми смо то исправили", истиче Грајф.

Чињенице, каже Грајф, треба да буду једини фактор када описујемо историјске догађаје и наводи да је у и око Сребренице убијено преко 2000 Срба.

Ефраим Зуроф, директор Центра „Симон Визентал” и један од најпознатијих светских ловаца на нацисте, сматра да у Сребреници није извршен геноцид, образлажући то да:

“Српске снаге су пустиле жене и децу да оду из Сребренице, нису их убили. То очито није геноцид. Геноцид је покушај да се потпуно збришу људи, а ако желите да потпуно збришете један народ, не пуштате жене и децу да оду, већ их убијете. Запад је из сопствених политичких разлога одлучио да ће Сребреница бити симбол српских ратних злочина. Али, да би оснажили тај симбол претворили су га у геноцид, што он није био.”

Џон Шиндлер амерички обавештајац говорио је и о злочинима америчког љубимца Насера Орића, док је командовао муслиманском војском: У долини реке Дрине било је убистава и пре почетка грађанског рата. Тамо су Срби и Муслимани били националисти и пре Другог светског рата. Тако је грађански рат послужио за поравнање многих старих рачуна. Насер Орић је заклао више од 1.300 Срба, углавном цивила, и било је јасно да ће, ако Сребреница падне, многи Муслимани бити убијени.

Војник из редова холандских плавих шлемова Дачбатера Арнолд Блом је пред државном комисијом Холандије био изричит: ”Када смо патролирали у енклави, Муслимани су провоцирали српску ватру. Они су пуцали преко нас и тиме хтели да постигну да Срби погоде неког од нас како би спољни свет опет на њих свалио кривицу!” Ову изјаву пренео и дневник НРЦ Ханделсбиад дана 24.07.1995. године.

Други војник је пред државном холандском комисијом изјавио: Много тога што се говори о Србима јесте лудост. Био сам три дана са избеглицама и Срби су са њима добро поступали. Ову изјаву војника Карел Мулдера такође је навео угледни дневник НРЦ Ханделсблад када је 24.07.1995. освануо чланак под насловом „Сада су Срби за холандске плаве шлемове добри момци.“

Уколико је на одређеној територији, у одређеном периоду, било геноцида над одређеном националном или верском групом, то би се морало одразити на резултате пописа становништва. На територији бивше Југославије по попису из 1931. године живело је нешто преко 48% српског односно православног становништва, да би 1991. године на попису на територији СФРЈ било 36% Срба. Срби су изгубили око 25% припадника свог народа или сваког четвртог Србина, док су сви други порасли у укупном становништву са

51% на 64% што је у свом становништву пораст за 26%. Срба је било мање за четвртину, а свих других више за једну четвртину.

Бивше републике Југолавије и Комунистичка партија биле су машине за нестанак и расрбљавање Срба.

Називати Србе геноцидном нацијом би било исто као када би оптуживали Индијанце за геноцид над болесним Енглезима!!

Да ли је Младић одговоран за смрт неких Муслимана и Бошњака, за злочин, мислим да није, или није баш сигурно да није или јесте, али је сигурно да је одговоран за спасавање десетина хиљада цивила, евакуацијом на њихов захтев у Тузлу. Ако је теорија о геноциду тачна и намера да се униште и неселективно побију Муслимани, онда је Младић спасилац Муслимана и Бошњака у Сребреници и Жепи. Може се рећи да је спасавањем десетине хиљада Муслимана Бошњака Младић покварио припремљени сценарио Клинтон-Изетбеговић о којем је сведочио Хакија Мехољић.

Злочин, углавном над ратним заробљеницима, у Сребреници повезан је са претходним неселективним злочиним над 3267 Срба углавном цивила. Сетите се о крметини на Божић 1992. у Кравици.

Жеља Муслимана и Бошњака да капитализују злочин и прогласе га геноцидом је садржана у жељи за доминацијом у БиХ и стварање тронационалне БиХ у унитарну државу. Оптужите Србију и Милошевића да желе унитарну Југославију, а Босну и Херцеговину малу Југославију, у ововременској пракси покушавате да претворите у унитарну БиХ. Кажу, био је геноцид па ће у "мору туге" због тога, како говоре, на Дрини да реше све и да створите Алијин сан, исламску државу. Треба знати, да нема дрвеног шпорета и исламске грађанске државе.

Ако је било геноцида у Сребреници он је извршен над истином, погледом на попис из 1991. и 2013. године, види се да сваки 17-ти Муслиман из 1991. године више не живи у Бих, а сваки пети Србин. Ко нестаје у БиХ?

На територији садашње БиХ по пописима из 1931. године живело је 44,2% православног становништва, док је муслимана било око 31%, да би по попису из 2013. године проценат муслимана порастао на 50%, а проценат Срба није достигао 31%. Срба у свом становништву је мање за готово 30%, а Муслимана (Бошњака) је у свом становништву више за 66%, него што их је било 1931. године.

Поменуте 1931. године на 10 Срба било је 7 муслимана, а 2013. године на 10 Срба у БиХ је било 16 Муслимана, што значи да се број Муслимана у односу на број Срба више него удвостручио. Однос Срби: Муслимани из 1931. године од 10:7 је промењен у 10:16, те није тешко закључити да је разлог за такав однос злочин над Србима посебно у Другом светском рату када је територија Босне и Херцеговине припадала територији Независне државе Хрватске.

Због тврдње о геноциду над Бошњацима у периоду од 1992. до 1995. године који су у БиХ, наводно извршили Срби користио сам пописе из 1991. и 2013. године. У односу на попис из 1991. године Срба у БиХ је било мање за 284 000, са 1,37 милиона пали су на 1,086 милиона. Многобројнији Муслимани су изгубили 174 000. Са 1,903 милиона број се смањио на 1,769 милиона. Ово значи да у односу на 1991. сваки пети Србин није жив или не живи у БиХ, а сваки 16-ти је муслиман, а тај податак сам за себе говори да геноцида није било.

У Федерацији у односу на 1991. Муслимани су са 50,2% порасли на 70,4% становништва, а Срби са 18% су пали на 2,55%. **Срба је у Федерацији било 478 122. а сада 40 000 или 2,55%, а Муслимана у Српској 13%.**

Одлуком Алије Изетбеговића 01.03.1992. године Муслимани су, желећи исламску Босну, ушли у рат као Муслимани и жртвовали мир, да би 1995. године изашли као Бошњаци. Данас, они живе сан Алије Изетбеговића о исламској Босни и Херцеговини и неутемељеним тврдњама о „геноциду“ желе да створе такву државу и елиминирају Републику Српску. Статистика као наука нуди податке који говоре да је на територији две бивше Југославија и БиХ једино српски народ у односу на друге изгубио толико свог народа, да би се могло рећи да је над Србима извршен геноцид у последњих 100 година, а који траје и данас на територији КиМ.

Злочин у Сребреници је хорор прича, која се не може оквалификовати као геноцид, јер је Војска Републике Србије дозволила женама и деци да побегну из енклава, својевремено је изјавио амерички филозоф, лингвиста, писац и професор универзитета **Ноам Чомски**.

Према његовом мишљењу, реч геноцид се користи на неодговарајући начин и на тај начин се умањују жртве Холокауста.

Убити пар хиљада мушкараца у селу, након што дозволиш женама и деци да побегну, то се не рачуна као геноцид. То је хорор прича, али није геноцид.

Он је подсетио америчку и светску јавност у датом интервјуу на злочине које су муслиманске снаге починиле над Србима управо из Сребренице.

„Сребреница је била заштићена база, теоретски нико није могао ући у њу. Муслиманске снаге су је користиле као базу да нападају околна српска села. Насер Орић, који је имао своју милицију, хвалио се у медијима, о томе је извештавао у Уједињеним нацијама и у босанским новинама да је слао своје трупе у српска села, одсецао главе људима и мучио их, а онда се враћао у сигурну зону. Било је прилично јасно да ће пре или касније доћи до реакције на то. И шта је онда урадио, повукао је своју милицију и кад су Срби ушли, што су урадили, као реакцију на све, били су изненађени, јер није било војне одбране и онда су починили много злочина“, навео је Чомски.

Кад су **Наома Чомског**, у интервјуу за државну телевизију БиХ питали о Сребреници, он је рекао да тамо није било геноцида. На више сугестивних потпитања, готово вапаја

сарајевског новинара, Чомски је казао: „Ако хоћете да оно што се догодило у Сребреници назовемо геноцидом, онда за прави геноцид морамо да нађемо неко друго име“.

У Сребреници није било геноцида. Злочина јесте, најпре над Србима сребреничког краја, па онда над Бошњацима, као вид освете, а освета није правда, али геноцида у Сребреници није било. Има више елемената из којих се може закључити да је геноцида било на страни српских жртава. Снаге Насера Орића су без одвајања и селекције по полу и узрасту затирале Србе у околини Сребренице: цивиле, старце, жене и децу.

Што се Ратка Младића тиче, за кога Бошњаци тврде да је одговоран за геноцид, мишљења сам да је он крив онолико колико је Насер Орић невин. Пресуде суда у Хагу о Младићевој кривици и Насеровој невиности нису доказ правде, већ политике Запада и неправде, а што не доводи до помирења. Уколико Бошњаци тврде да су Срби системски неселективно убијали Муслимане (Бошњаке) у Сребреници онда је Ратко Младић био њихов СПАСИЛАЦ јер је евакуацијом спасао све жене и децу из Сребренице, јула месеца 1995. године. То спасавање муслиманских жена и деце, најбољи је доказ да геноцида – намере о затирању једне нације на територији Сребренице није било.

Реченица Алије Изетбеговића, изречене у сали последње заједничке скупштине БиХ у освит рата, гласила је: „Жртвоваћу мир за суверену Бих“, треба да нас подсети да су Муслимани пратећи жељу Алије Изетбеговића срушили мултиетничку БиХ, да би ратом, уз губитак живота у сва три народа, стварали неку своју"нову мултиетничност“.

Данас је прича сарајевских власти о геноциду у Сребреници средство за рушење Републике Српске и Дејтонског споразума. Очигледно је, да живећи у сну Алије Изетбеговића и пропаганди СНН Муслиманске (Бошњачке) власти желе да створе унитарну исламску државу, а што може да резултира новим сукобима између три народа у БиХ.

У питању су злочини у сукобима два народа, који живе на истом простору и деле исту територију. Обе заједнице су подједнако страдале у Сребреници, само једна током три дана, а друга током три претходне године, али суштина ствари тиме се не мења. И садашње и будуће генерације обе заједнице морају се суочити са том истином и на том темељу градити искрене и људске односе.

Нико не треба да се стиди у овој земљи зато што није Србин, али не треба да се стиди ни зато што је Србин. Изгледа да се ово друго од Србије тражи, а мислим да не треба да пристајемо на геноцид без геноцида, ни на злочине без казне, али ни на казну без злочина само зато да би се створило средство за унитаризацију БиХ и оправдале агресија и бомбардовање без разлога.

Себи често постављам питање, да ли је неко у Сребреници умро природном смрћу од 1992. до 1995. године? Злочин у и око Сребренице су међусобно повезани, да се нису дешавали злочини над Србима, око Сребренице, од 1992. до 1995. не би се десио ни онај у Сребреници 1995. Освета и одмазда нису правда и жалим над злочиним који су починили моји сународници над, углавном припадницима армије БиХ.

Да ли је неко, од ових који инсистирају на геноциду икада зажалио над српски жртвама? Као потомак Ристичевића и Тодоровића, од којих у БиХ више ни један не живи у кући или стану где је живео 1991. У куће и станове су им још у току рата ушли Муслимани, многи од њих су били санџаклије, месецима, годинама гледам и слушам како смо ми Срби геноцидни, а они мултиетнични. Као неко ко је у ближој и даљој фамилији имао десетак жртва које су убили припадници армије БиХ, као неко коме су до темеља спалили родно село оца, деде, парадеде, чукундеде, који су у општини Горажде избрисани и из земљишних књига, ето као такав нисам трговац тугом. Нисам трговац тугом, али не пристајем на више и мање вредне жртве у грађанском рату у Босни и Херцеговини.

Ја жалим над муслиманским жртвама, а жале ли бошњачке власти и њихови представници над српским жртвама? Они, у суштини не жале ни над својим жртвама, већ их само користе за своје политичке циљеве и политичке циљеве својих ментора.

Не могу са одобравањем да гледам, како они који су изазвајући рат бежали, од наводне Милошевићеве унитаризације Југославије, сада хоће да унитаризују БиХ, која је по националном саставу у суштини мала Југославија, нити да пристајем на то да је 30 000 Срба, жртва грађанског рата у БиХ, ваљда извршило самоубиство или умрло од тровања храном и да српске жртве нису вредне жаљења и суза.

Не смемо да пристајемо на злочине без казне, **али ни на казну без злочина**. Не треба да пристајемо на геноцид без геноцида, само зато да би се створило средство за унитаризацију БиХ и оправдале агресија и бомбардовање Срба без разлога само да би им се отеле територије.

Пресуде младићу и Орићу нису доказ кривице Младића нити невиности Орића, већ кривице политички иструисаних судова.

Над Србима током 20 века извршен је геноцид у Југославији и БиХ и то су биле спомен костурнице српског народа. 3 милиона је убијено и још толико расељено, само од 1931. број Срба се у БиХ смањило за 44 на 31%, а муслиманско становништво се увећало са 30% на 50%. Територије на којима је живео српски народ буквално су оглодане и сведене на малу Србијицу,

Порука сарајевским властима и онима који инсистирају на геноциду у Сребреници, Ви вероватно не жалите ни изгубљене животе својих сународника. Ту причу о геноциду носите као со коју сипате на ране оних који су изгубили ближње, на обе или три стране, да политички ушићарите и подгревате мржњу између, не тако давно, зараћених народа. Ви

тима не желите мир, већ унитарну БиХ или обнову рата на чега ми Срби не би требали да пристанемо.

Порука међународној заједници, оном делу предвођеном Британијом и Немачком, ако тражите партнере за мир на Балкану наћи ћете их, али немојте да тражите поданике са којима ћете дестабилизovati Балкан.

Исус је са 12 апостола ширио љубав према другима, наше је да ширимо љубав према себи и својој земљи, не ширећи мржњу према другима.

У образложењу ове Резолуције нисам користио српске изворе већ искључиво оно што су о Сребреници говорили други.

Геноцида у рату од 1992 до 1995 у Босни и Херцеговини је било, али над истином!

3. Процена финансијских средстава за спровођење Резолуције:

За спровођење ове резолуције нису потребна финансијска средства.

Народни посланик
Маријан Ристичевић

